

REPUBLIKA E KOSOVËS
REPUBLIKA KOSOVA – REPUBLIC OF KOSOVO

GJYKATA E APELIT PRISHTINË

Numri i lëndës: 2021:102929
Datë: 29.10.2024
Numri i dokumentit: 06367963

Ac.nr.8799/22

GJYKATA E APELIT E KOSOVËS NË PRISHTINË, në kolegjin e përbërë nga gjyqtarët Arsim Hamzaj - kryetar i kolegjit, Hunaida Pasuli e Liridon Maloku - anëtarë të kolegjit, në çështjen juridike kontestimore të paditësve M.H., E.Xh., D.A., S.K.H. dhe B.D., të gjithë nga Vushtrria, , të cilët me autorizim i përfaqëson av.F.G. dhe av.K.F., nga Prishtina, kundër të paditurës Komuna e Vushtrrisë - Drejtoria Komunale e Arsimit, me objekt kontesti kompensimi i shujtave ditore, duke vendosur sipas ankesës së të paditurës të paraqitur kundër aktgjykimit të Gjykatës Themelore në Mitrovicë - dega në Vushtri, C.nr.635/21, të datës 09.11.2022, në seancën e kolegjit, të mbajtur me datën **28.10.2024**, mori këtë:

A K T G J Y K I M

REFUZOHET e pathemeltë ankesa e të paditurës Komuna e Vushtrrisë - Drejtoria Komunale e Arsimit, ndërsa aktgjykimi i Gjykatës Themelore në Mitrovicë - dega në Vushtri, C.nr.635/21, i datës 09.11.2022, **VËRTETOHET**.

A r s y e t i m

Gjykata e shkallës së parë, me aktgjykimin e atakuar, C.nr.635/21, të datës 09.11.2022, në pikën **I (një)** të dispozitivit, e ka aprovuar si të bazuar kërkesëpadinë e paditësve M.H., E.Xh., D.A., S.K.H. dhe B.D., të gjithë nga Vushtrria, dhe është detyruar e paditura Komuna e Vushtrrisë-Drejtoria për Arsim, që në emër të kompensimit për ushqim në punë paditëses M.H. për periudhën nga data 15.07.2019 e deri me datë 15.03.2021, t'ia paguaj shumën prej 494.00 euro, paditësit E.Xh. për periudhën nga data 15.07.2019 e deri me datë 15.03.2021, t'ia paguaj shumën prej 494,00 euro, paditëses D.A. për periudhën nga data 15.07.2019 e deri me datë 15.03.2021, t'ia paguaj shumën prej 494.00 euro, paditëses S.K.H. për periudhën nga data 15.07.2019 e deri me datë 15.03.2021, t'ia paguaj shumën prej 494.00 euro dhe paditësit B.D. për periudhën nga data 15.07.2019 e deri me datë 15.03.2021, t'ia paguaj shumën prej 494.00 euro, me kamatë ligjore prej 8%, e cila do të llogaritet nga data 27.05.2021 e deri në pagesën definitive, nën kërcënimin e përmbarrimit me detyrim. Në pikën **II (dy)** të dispozitivit, është obliguar e paditura që paditësve t'ia paguaj shpenzimet e procedurës në shumën prej 332.00€, të

gjitha këto në afat prej 7 dite nga dita e plotfuqishmërisë së këtij aktgjykimi, nën kërcënimin e përmbarimit të detyrueshëm.

Kundër këtij aktgjykimi e paditura në afat ligjor ka paraqitur ankesë, duke e atakuar të njëjtin për shkak të *shkeljeve esenciale të dispozitave të procedurës kontestimore, vërtetimit të gabuar dhe jo të plotë të gjendjes faktike, dhe aplikimit të gabuar të së drejtës materiale*, me propozim që të aprovohet ankesa e të paditurës, të prishë aktgjykimin e atakuar si të pa pabazuar në legjislacionin e Kosovës.

Ankesa e të paditurës i është dorëzuar paditësve, përkatësisht përfaqësuesve të tyre të autorizuar për përgjigje, të cilët kanë paraqitur përgjigje në ankesë duke e kundërshtuar ankesën e palës së paditur dhe duke propozuar refuzimin e saj dhe vërtetimin e aktgjykimit të shkallës së parë.

Gjykata e Apelit si gjykatë e shkallës së dytë, pas vlerësimit të pretendimeve ankimore lidhur me aktgjykimin e atakuar, në mbështetje të dispozitës të nenit 194 dhe 195, të Ligjit për Procedurën Kontestimore (LPK), ka gjetur se:

- Ankesa e të paditurës është e pathemeltë.

Nga shkresat e lëndës rezulton se paditësit me datë 27.05.2021, në gjykatën e shkallës së parë, kanë paraqitur padi kundër të paditurës për shkak të kompensimit të shpenzimeve të ushqimit, me arsyet sikurse në padi.

Gjykata e shkallës së parë, pas marrjes së përgjigjes në padi jashtë seancës ka nxjerrë aktgjykimin e ankimuar C.nr.833/2021 të datës 18.04.2022 me të cilin e ka aprovuar në tërësi si të themeltë kërkesëpadinë e paditësve, duke vendosur më decidivisht si në dispozitiv të aktgjykimit.

Në arsyetim të aktgjykimit të atakuar gjykata ka theksuar se midis palëve ndërgjyqëse nuk ishte kontestuese fakti se paditëset kanë themeluar marrëdhënje pune me të paditurën, fakt ky që konstatohet edhe nga kontratat e punës dhe atë për paditësen M.H. kontrata numër 361/15, e datës 17.01.2019, për paditësin E.Xh. kontrata e datës 23.09.2015, për paditësen D.A. kontrata e datës 23.09.2015, për paditësen S.K.H. dhe për paditësin B.D. kontrata e datës 12.12.2018. Kontestuese nuk ishte po ashtu rrethana se e paditura Komuna e Vushtrrisë nuk ka bërë kompensimin e shpenzimeve të ushqimit në punë. Gjykata e shkallës së parë ka vendosur t'ia njoh të drejtën paditësve në kompensimin e shpenzimeve të ushqimit duke u bazuar në nenin 35 par.7 të Kontrata Kolektive të Arsimit të dt.18.04.2017. Për kamatën ka vendosur në bazë të nenit 382 të LMD-së, ndërsa për shpenzimet e procedurës konform nenit 452 të LPK-së (*më gjerësisht si në arsyetim të aktgjykimit të atakuar*).

Gjykata e Apelit e aprovon në tërësi vlerësimin juridik të gjykatës të shkallës së parë si të rregullt dhe të ligjshëm sa i përket vendosjes si në dispozitiv të aktgjykimit të atakuar, për arsye se i njëjti nuk është përfshirë me shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës

kontestimore, të pretenduara dhe as në shkeljet nga neni 182 par.2, pika b), g), j), k) dhe m), të LPK-së, dhe rrjedhimisht nuk ka aplikim të gabuar të drejtës materiale për të cilat gjykata kujdeset sipas detyrës zyrtare në bazë të nenit 194 të LPK-së.

Nuk qëndrojnë pretendimet ankimore të paditurës se aktgjykimi është përfshirë në shkelje thelbësore të dispozitave të procedurës kontestimore nga neni 182 paragrafi 2 pika (n) e LPK-së. Sipas vlerësimit të Gjykatës së Apelit, dispozitivi i aktgjykimit të atakuar është mjaft i qartë, e në përputhje të plotë me arsyet e aktgjykimit, duke qenë kështu në harmoni logjike dhe juridike dispozitivi me arsyetimin. Gjykata ka arsyetuar të gjitha faktet vendimtare për themelësinë e kërkesëpadisë e në lidhshmëri me këtë ka arsyetuar mënyrën se si janë vërtetuar faktet edhe mënyrën se si i ka vlerësuar provat për secilin fakt të provuar.

Nuk qëndrojnë pretendimet ankimore se gjykata e shkallës së parë gabimisht ka aplikuar të drejtën materiale, kjo për arsyeje se me nenin 90 paragraf 1 të Ligjit të Punës 03/L-212 të datës 01.11.2010, përcaktohet se “*Marrëveshja Kolektive mund të lidhet në mes: a) organizatës së punëdhënësve ose përfaqësuesit të tij, dhe b) organizatës së të punësuarve ose kur nuk ekzistojnë organizata, marrëveshjen mund ta lidhin edhe përfaqësuesit e të punësuarve. Me paragrafin 1 të këtij neni përcaktohet se Marrëveshja Kolektive mund të lidhet a) të nivel të vendit, b) në nivel të degës dhe c) nivel të ndërmarrjes. Me paragrafin 3 të këtij neni përcaktohet se Marrëveshja Kolektive duhet të jetë në formë të shkruar, në gjuhën zyrtare të Republikës së Kosovës. Me paragrafin 4 përcaktohet se Marrëveshja Kolektive vlen për ata punëdhënës dhe punëmarrës të cilët marrin përsipër detyrimet e përcaktuara me marrëveshjen e tillë kolektive*”.

Po ashtu me nenin 35 par.7, të Kontratës Kolektive të Arsimit në Kosovë, e cila ka hyrë në fuqi me datën 18.04.2017, përcaktohet se “*Të punësuarve, u sigurohet kompensimi për ushqim, gjatë punës, për ditët e pranisë në punë. Vlera e kompensimit të shpenzimit të ushqimit në punë, për një ditë pune, është 2 (dy) euro, për të punësuarit që kanë marrëdhënien e punës primare në institucionet arsimore. Punëdhënësi, i cili ka të rregulluar ushqimin e të punësuarve, përmes restorantit a kuzhinës, ose në një formë tjetër, nuk ka obligim kompensimin për ushqim*”. Andaj mbi bazën e të lartcekurave, kjo gjykatë gjeti se gjykata e shkallës së parë drejtë ka vendosur si në dispozitivin të aktgjykimit të atakuar, kur e ka aprovuar kërkesëpadinë e paditëses si të bazuar, për çka edhe vendosi që të njëjtën ta vërtetoj sikurse në dispozitivin e këtij aktgjykimi.

Pretendimi ankimor i të paditurës se gjykata e shkallës së parë gabimisht dhe në mënyrë jo të plotë e ka konstatuar gjendjen faktike me rastin e nxjerrjes së aktgjykimit, pasi që me nenin 46, paragrafi 2 të Marrëveshjes Kolektive të Arsimit në Kosovë MASHT dhe SBASHK, angazhohen bashkërisht me Ministrinë e Financave për sigurimin dhe ndarjen e mjeteve financiare për komunat e Republikës së Kosovës, me qëllim të realizimit të buxhetit të nevojshëm të përcaktuar me nenin 35, paragrafi 5, 7 dhe 9 brenda mundësive institucionale, ligjore dhe financiare nuk qëndron pasi që Gjykata e Apelit vlerëson se referuar dispozitave të Kontratës Kolektive të Arsimit në Kosovë, rrjedh se obligimi për përmbushjen e të drejtave të të punësuarve të parapara me këtë Kontratë, përfshirë të drejtën për kompensim të shpenzimeve për shujta i takon pikërisht punëdhënësit, që në rastin konkret i bie të jetë Komuna e Vushtrrisë- Drejtoria

Komunale e Arsimit. Në këtë pikëpamje, çfarëdo vështirësie që i atribuohet implikimeve financiare lidhur me zbatimin e kësaj Kontrate, nuk e liron të paditurën nga përgjegjësia për përmbushjen e obligimit në raport me kërkesën e paditëses, gjegjësisht nuk paraqet bazë që kërkesëpadia të trajtohet si e pa themeltë, ndërsa në nenin 2 par.1.2 të Kontratës Kolektive e Arsimit në Kosovë të datës 18.04.2017, ndër të tjera thuhet se: *“Dispozitat e kësaj Kontrate Kolektive janë të zbatueshme për të gjithë punëdhënësit në sektorin e Arsimit, (Komunat - DKA, KD të Universiteteve e institucioneve të arsimit të lartë, MASHT-in etj.), në sektorin publik dhe institucionet edukativo-arsimore private në mbarë territorin e Republikës së Kosovës...”*, ndaj detyrimi për zbatimin e kësaj kontrate ka fuqinë ligjore.

Pretendimi ankimor i të paditurës se *sa i përket kërkesës një e drejtë e tillë është vjetërsuar/parashkruar*, është i paqëndrueshëm për faktin se paditësja ka parashtruar padinë me datën 14.04.2020 në kohën kur ka qenë në fuqi Marrëveshja Kolektive e Arsimit, e cila ka hyrë në fuqi prej datës 18.04.2017, dhe kjo e drejtë paditëses ka filluar prej kësaj date, që do të thotë në kohën kur ka qenë në fuqi kjo marrëveshje. Në këtë kontekst nuk pranohet as pretendimi i të paditurës për paafatshmërinë e padisë dhe rrjedhimisht as për parashkrimin e kërkesës, konform dispozitave të nenit 87 të Ligjit të Punës, e që në këtë rast nuk ka kaluar ky afat. Gjykata e Apelit shton se edhe Kontrata Kolektive e Arsimit të Kosovës e datës 22.01.2021, e lidhur dhe nënshkruar nga Sindikata e Bashkuar e Arsimit, Shkencës dhe Kulturës e Kosovës (SBASHK-ut) dhe Ministrisë së Arsimit dhe Shkencës (MASH) e Republikës së Kosovës, në nenin 35 par. 5 dhe 7 të saj e ka rregulluar në mënyrë të njëjtë të drejtën e punëtorëve të arsimit në kompensimin e ushqimit gjatë punës dhe udhëtimit. Andaj, bazuar edhe në këtë kontratë, kjo gjykatë vlerëson se paditësja i ka takuar kompensimi i vendosur sikurse në dispozitivin e aktgjykimit të gjykatës së shkallës së parë.

Nga arsyet e lartcekura, Gjykata e Apelit e aprovon në tërësi arsyetimin e aktgjykimit të gjykatës së shkallës së parë sa i përket vendosjes lidhur me aprovimin e kërkesëpadisë së paditësit që në emër të kompensimit të ushqimit ditor, si t’ia kompensojë shumën e aprovuar si në dispozitiv të aktgjykimit të atakuar. Gjithashtu edhe për lartësinë e kërkesëpadisë gjykata e shkallës së parë ka vendosur drejtë dhe në mënyrë të ligjshme, pasi që në shkresat e lëndës ka pasur prova të mjaftueshme siç është kërkesa drejtuar DKA-së në Vushtrri, vërtetimi për ditët e pranisë në punë, nga të cilat edhe është vërtetuar saktësisht lartësia e kërkesëpadisë, andaj dhe u vendos si në dispozitiv të këtij aktgjykimi.

Gjykata e Apelit vlerëson se gjykata e shkallës së parë drejt ka zbatuar dispozitën e nenit 398 të LPK-së i cili shprehimisht përcakton *“Kur gjykata, pasi t’i arrijë përgjigja në padi, konstaton se ndërmjet palëve nuk është kontestuese gjendja faktike, dhe se nuk ekzistojnë pengesa të tjera për dhënien e vendimit meritor, atëherë ajo, pa caktuar fare seancë gjyqësore, mund ta jep aktgjykimin me të cilën e pranon si të themeltë kërkesëpadinë.”* Nga interpretimi i kësaj dispozite ligjore, kjo gjykatë vlerëson se gjykata e shkallës së parë drejt ka vepruar kur ka gjykuar këtë çështje kontestimore pa shqyrtim kryesor të çështjes, pasi janë plotësuar kushtet ligjore në rastin konkret.

Në këtë drejtim edhe vendimi për shpenzimet e procedurës është në përputhje me dispozita e LPK-së, dhe sa i përket lartësisë është në harmoni me tarifën e Odës së Avokatëve dhe tarifat për shpenzime gjyqësore. E drejta materiale është zbatuar në mënyrë të drejtë edhe sa i përket kërkesës aksesore përkitazi me kamatën.

Gjykata e Apelit me rastin e vendosjes i vlerësoi edhe të gjitha pretendimet e tjera ankimore, mirëpo të njëjtat nuk ishin me ndikim për një vendim ndryshe për çka edhe vendosi si në dispozitiv të këtij aktgjykimi.

Nga arsyet e cekura Gjykata e Apelit, gjeti se gjykata e shkallës së parë në mënyrë të drejtë dhe të ligjshme ka vendosur në këtë çështje juridike, prandaj në mbështetje të dispozitave nga neni 194, 195 par. 1 pika d) të LPK-së, lidhur me neni 200 të LPK-së, u vendos si në dispozitiv të këtij aktgjykimi.

GJYKATA E APELIT E KOSOVËS NË PRISHTINË

Ac.nr.8799/22, datë 28.10.2024

**Kryetari i kolegjit - gjyqtari,
Arsim Hamzaj**